

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj IX.

V Ljubljani 15. veliciga travna 1856.

List 20.

Žalostna zgodba dreh cvetlic.

A.

Pomladno solnce sije.
Narava oživi.
Iz tal cvetlica rije.
Se barva, zeleni.

Razevita se rudeče.
Nje duh serec hladi.
Prot' stvarniku ga vleče.
Mu slavopév budi.

Ker manjka pa mokrine.
Ji rosa malo zda.
Lepota njena mine.
Obesi se na tla.

In spet vertnar prilije.
Razpoke porahlja.
Mladika pa se vije.
In cvet na nji kimlja.

Pozabi pa priliti
Ji drugi, tretji dan.
In solčni žar smoditi
Ji jame cvetlo stran.

Cvetlica se vsušila —
Lepota nje je preč.
In suha — oživila
Ne bo se nikdar več.

Lavromir.

B.

Človeku pomlad sije.
Svet' kerst ga poživi.
Rosico rajsko pije.
Za sveti raj kali.

Ko rožice rudeče.
Se lice mu žari.
Vse k stvarniku ga vleče.
Mu slavopév budi.

Če pa gorečnost gine.
Rosica malo zdá.
Nedolžnost lepa kine.
Se cvétek nagne v tla.

In spovednik prilije.
Serec mu prerahlja.
Osnaži in omije.
Veselo cvet kimlja.

Mudi pa k spovdi priti.
Odklada dan na dan:
Ga greh začne smoditi.
Ožgè nar lepši stran.

Cvetlica se vsušila.
Lepota vsa je preč:
Nedolžnost oživila
Ne bo se nikdar več.

—a—

Moč vere.

Iz življenja misijonariskiga.

Z živo podobo križaniga Zveličarja sveta v sercu zapušajo misijonarji starše in rodovino, prijatle in domovino, narod in vse drago jim in milo na tem svetu, ter se podajajo čez nevarne morja še v nevarniši dežele; kjer tavajo pogosto brez krova in hrane, brez požirka hladivne vode o naj žarečji žeji po gorah in dolih, po poljanah in tamnih gojzdi, po pustinah, pešinah in berlogih zverí; kjer spavajo pod milim nebom na golih tleh v naročji Božje previdnosti, ali na mahu in kožah v borni kolibici kakiga gostoljubniga divjaka, ter si tolažijo presilni glad z jagodami in lesnikovino, ali s slabo kermo divjakov.

Pa pri vsih nadlogah in grenkosti se hvalijo Boga, de jih hrani tako dobro in varuje vsih nevarnost. In te težave in britkosti sprimljajo samo zavolj močne svoje vere — samo iz goreče ljubezni do Boga in bližnjiga. Odpovedujejo se zlošnostim in sladkostim sveta; sebe pozabljajo; veseli in radostni terpe vse križe zavolj Kristusa, zavolj nevernikov, katerih duše so odkupljene s predrago kervjo Jagnjetovo, pa še ne poznajo Odkupnika svojiga, Jezusa, pa še sede v gosti tami smertne nevednosti. O mili Bog! koliko narodov, koliko milijonov duš še tiči v strašnih okoliščinah, in večidel ječe in stokajo tudi v životnim

robstvu. Takim je misijonar dušen in telesen dobrotnik — oče — mili angel, od Boga poslan.

Prečudne pa so tudi pota po katerih vodi previdnost Božja posamezne ljudi ali cele ljudstva v zveličavno katoliško cerkev. Tukaj naj sledi zgled, ki ga je povedal nekdo, ki je sam bil priča, svojemu prijatlu, ta pa ga je naznanil po „Blahovestu 1855“. Že nad dvajset let je bil škof Audin misijonar v Ameriki, zlasti v deželi Tehas. Dobro je že znal jezik indijanski, poznal je tudi njih sege in navade. Pot do indijanskih sel mu je mnogokrat odperla vednost ranocelstva, ker poznal je nekaj lečivnih (zdravilnih) bilin.

Tako so ga dobili na nekim apostolskim popotvanji nekteri Indijani, ki so ga jeli prositi pomoči za ranjeniga svojiga glavarja. Ni dolgo pomisljal, kar udari jo za svojimi voditelji. Ti pa so ga vodili prav po indijanski segi kar naravnost čez berda in jarke, po lokah, in lesih in se le tretji dan opoldne so došli k hišam svojiga naroda. Po kratkim oddušku in zaželenim ohlajenji ga peljejo dalje do staniša načelnikoviga. Bil je silen mož naj krepkejši starosti, ki je ležal opravljen z vsimi znamenji svoje časti na loži iz suhiga listja, trave in mahú. Pušica sovražnikova ga je bila ranila v stran, in gledal je terdno in nepremaknjeno vedno na en kraj, de se celo zmenil ni za pristopivšiga misijonarja. Dolgo časa je ogledoval duhovnik bolnika, ki je imel še vedno neznano moč do vsih okoli stoječih. Čez kaj časa se vender ozre ranjenec na ptujca in vpraša: „Kaj češ tu, černosuknjik?“ Čem poskusiti, ako bi ti mogel kaj pomagati, ali de bi ti mogel vsaj pripraviti srečno pot v prelepo stanovanje velikega Duha. (Tako imenujejo Indijani Boga.) „Mene že ne moreš več sceliti, černosuknjak, ker pušica mi je segla prav do življenja“. To izreki pokaže globoko rano, pri kateri je bila vsa človeška pomoč že prepozna in zastoj.

„Ali govoriš mi o velikim Duhu“. De, in ako hočeš priti v prelepo poslopje njegovo, moraš vse vse verjeti, kar ti on verovati veli, in daj si glavo umiti (kerstiti se).

„I kaj pa pravi veliki Duh?“ vpraša dalje divjak.

Misijonar mu v kratkim naznanuje Boga stvarnika, ohranovavca, in vladavca sveta. Divjak pa mu kimaje vse priterjuje. „To mi ni nič noviga“, pravi dalje, „jaz tudi že vem, de je veliki Duh govoril ljudem“. Misijonar mu razlaga srečo prvih staršev v raju, in nesrečo vsih ljudi zavolj nepokoršine. „Tako so me že učili moji dedi“, pravi dalje načelnik. Duhovnik mu pripoveduje potem od milosti Božje, de je prišel sam Sin Božji v človeški podobi na grešni svet, de nas je zopet osrečil s svojo smertjo, in nam je odperl zaklenjene vrata v prijetne stanovanja velikega Duha. Pri tim razlaganju je prešinil žark upanja divjakovo srece, in glasno je rekel: „To je dobro, černosuknjak, o to je dobro! Kar ravno praviš, je strašno dobro in prijetno; to mi razveseljuje srece“. Zdaj pa se vtopi bolnik v globoko zamišljenje. Misijonar pa mu dalje prigovarja:

Ta Sin Božji je postal mene k tebi, de ti povem, kaj ti je storiti, ako češ iti v staniše velíkiga Duha.

„Kaj tedaj mi je storiti? povzame bolnik z nagnjeno glavo.

Verovati moraš vanj in ga ljubiti iz vsiga serca.

„To sim vse storil, predragi mi černosuknjar! ko si bil komaj spregovoril od njega. Zakaj bi ne imel vere v velíkiga Duha?“

To izreksi podá roko učeniku in si položi njegovo na svoje čelo. Pa ti moraš ljubiti ne samo njega, ki se je za-te večlovečil; ljubiti moraš zavolj njega vse ljudi, tudi neprijatle in sovražnike svoje. Komaj izgovori misijonar zad-nje besede, dvigne divjak žarne in bliskeče oči, ter ga z začudenjem vpraša: „Tudi sovražnike svoje ljubiti? Ti čer-nosuknjar tadaj češ, de naj odpustim neprijatlu, smertnemu sevrážniku svojimu?“ O teh besedah položi dlan na zateklo rano in krepko skliče: „Nikoli ne! tega ne more storiti In-dijan. Ako umerjem, se morajo maševati moji bratje za smert mojo. Sedem sovražnikov mora pasti za načelnika, tako veli postava med možmi Indijani. Neprijatlu se ne more, — se ne sme odpustiti.“

Zdaj umolkne; bil je jako oslabele, ker želja maševa-nja mu je popalila poslednje životne moči. Duhovnik molče postoji, potem ga pa opomni, de mu tega ne poroča on, temuč veliki Duh, ki ga je vstvaril in iz milosti zanj člo-vek postal. Ali on verti in premetava glavo skušaje ska-zati, de veliki Duh nikdar ne more kaj taciga zapovedovati. „Maševanje za kri — to je že od naših prededov — to ne more nikdar minuti“, jame dalje besedovati. Tudi druga dva Indijana sta počela govoriti, kako se mora vsak maše-vati nad svojimi neprijatli. Misijonar jima veli molčati in prigovarja dalje bolniku: Ti češ naravnost iti v prelepo sta-niše velíkiga Duha; ali sovražnik tvoj hoče tudi iti. Nepri-jatli pa v zalih staniših velíkiga Duha ne morejo skup bi-vati, ker tam je večni pokoj. Zatorej si morata že na zem-lji odpustiti, se pomiriti in v ljubezni spraviti. Ali on od odpušanja kar ni mogel slisati; divjak zaverti glavo, oči se zabliškajo in roka segne po strašni sekiri mahavki. To je misijonarja čudno spreletelo; vzame pa britko martro in po-kaže mu razpetiga Zveličarja na križu: Glej, mož Indijan! Sin Božji je bil na zemlji od svojih sovražnikov tako ranjen — ranjen do smerti; na taki križ so ga pribili in grozno usmrtili. Pa ta Odrešenik tvoj, ki je molče vse to terpel, de bi tebi odperl lepo stanovanje velíkiga Duha, ta je prosil umiraje na križu velíkiga Duha, Očeta svojiga, za vse neprijatle: „Oče odpusti jim!“ Glej to je storil tvoj Bog, kaj ti bi pa ne hotel odpustiti neprijatlu svojimu? Z vpertimi očmi pregleduje načelnik sveti križec. Nekaka groza, nekak strah mu prešine obličje.

„Je li to čista resnica, kar mi praviš?“ De, gola, či-sta je to resnica, zaverne misijonar. Divjak pobesi glavo in se vtopi v dolgo molčanje. V sercu se mu je vnel stra-san boj, čeravno se je zdel zunaj pokojin.

„Prisezi mi, černosuknjar, pri velíkim Duhu, de go-vořiš resnico“, se zopet oglasi. Duhoven mu priseže pri Bogu svojim in njegovim, ki ga je poslal samo zato, de bi storil dobro vsim Indijanam.

„Ker je resnično molil Zveličar na križu za križavee svoje, in jim je odpustil, moram tadaj tudi jaz storiti, ka-kor je on storil. Pokličite mi možé našiga roda“.

Pervaki rodú kmalo napolnijo kolibico, ter obstopijo ložo načelnika svojiga. Zdaj jim sporoča tole: „Jaz moram umreti. Veliki Duh mi je poslal tega černosuknjarja, de bi si dal glavo umiti, ako hočem iti v lepo stanovanje nje-govo. Pred pa moram storiti, kakor je storil sam veliki Duh. On je odpustil svojim sovražnikom; ravno tako ho-čem odpustiti tudi jaz neprijatlu svojimu“. Pri takim ogo-voru se pogledujejo možje vsi začudeni in stermeči; pa ni-kdo si ne upa ziniti ne besedice ne.

„Prisežite mi v imenu velíkiga Duha, de se ne boste

zavolj mene maševali nad neprijatlam. Jaz tako hočem; od-ložite orožje in prisegajte!“ Možje urno odložé vse orožje, in prisegajo, kakor je želel njih načelnik umirajoči. Zdaj prinesó vode za kerst; bolnik glasno veli: „Vzdignite me, možje Indijani, in položite me na obraz. Jaz čutim, veliki Duh sam hoče govoriti z menoj“. Možje mu zdaj urno spolnijo dano povelje. Z vdanostjo dobriga deteta je spre-jel sv. kerst, de smo bili v sercu ginjeni vsi pričujoči. Še celi dan je ostal duhoven pri njem; molil je z njim in ga pripravljaj za srečno smert. Z živo vero, s terdnim zaupa-njem in serčno ljubeznijo je sv. križ kuševaje mirno zaspal v Gospodu. Ta sv. kerst pa je bil le začetek; kmalo po-tem je bil keršen ves tisti narod.

Oh neznano — nepopisano radost je mogel občutiti ta misijonar, ki je bil iztergal to dušo satanovi oblasti, ko je prerodil ves rod v zveličavni kopeli sv. kersta! L.

Adolf Kolping je bil pri nas!

(4. vel. travna.)

(Dalje.)

Opoldne je banderna botra, gospa Još-evka gostila. Povabljeni so bili iz duhovskega stanu: oče Kolping, Ce-lovški in Ljubljanski društveni predsednik, visokočast. g. korarji Janez Novak, semineški vodja, vnet podpornik mladiga društva, g. Janez Pogačar, vodja v Alojzijevši, in g. Jožef Zupan, stolni fajmošter.

Popoldan ob petih pa je bila druga slovesnost današnjiga dne v križanski dvorani, ktera je bila v ta namen lepo oza-lišana. Postavili so bili namreč družbniki po dvorani šest zelenih drevesec, ktere so z mnogoverstno barvanimi trakmi prepregli in zedinili, — na stene so bili obesili v pozlačenih obodih družbine prislovice v nemškem jeziku, ki so:

Religion und Tugend,	Vera in čednost,
Arbeitsamkeit und Fleiss,	Delavnost in pridnost,
Eintracht und Liebe,	Zloga in ljubezen,
Frohsinn und Scherz.	Veselnje in kratkočas.

Na eni steni pa z razsvetljenimi čerkami:

Očetu Adolfu Kolpingu:
in družbini pozdrav:

Bog blagoslovi pošteno rokodeljstvo:

Ura še ni pet odbila, je bila dvorana skorej že napol-njena z mnogoverstnimi poslušavci vsih stanov. Vidili smo veliko rokodelcov, pomočnikov in mojstrov, mnogo gospá in gospodičen, in zlahtnih in meščanskih, veliko gospodov viši-ga stanu, zlahtnikov in mestnjanov; bili so pričujoči vsi svetovavei deželne vlade, visokorodni g. grof Hohen wart, gg. Pavker, Rab in žl. Raušer; predsednik deželne sodnije Edvard žl. Još, baron Kodeli itd., posebno veliko pa jih je bilo iz duhovskega stanu: g. stolni prošt, dr. Sim. Ladinig, gg. korarji: Novak, Zavašnik, Pogačar, Pavšler; veliko profesorjev, mestnih kaplanov in bogoslov-cov. Ta dan smo se v resnici prepričali, de ima naše mlado društvo več deležnikov, kakor smo doslej mislili.

Red slovesnosti je naslednje kazalo napovedovalo.

1) predsednik z ogovorom slovesnost prične; temu sledijo
2) z ogovori in sicer: a) g. Ed. žl. Još, b) gimnaz. profesor Korel Melcer, c) g. učenik normalnih šol Mihael Putre, d) visokoč. Oče Adolf Kolping.

3. Med govori pa bodo nekteri družbniki deklamovali, za njimi se bo pelo.

4. Z odpetjem cesarske pesmi se slovesnost konča.

Naš predsednik je le ob kratkim razložil namen današ-nje slovesnosti ter zbranim govornike napovedal.

Za njim je stopil na oder mož zlahtniga serca in bla-zih namenov, g. predsednik deželne sodnije, Ed. žl. Još, ter je govoril z milim in prijaznim glasom, kteri je sercu lasten, ki ljubezni do bližnjiga gori, in iz skušnje in pre-pričanja govori. Razlagal je družnikom splohni namen ban-

der, dolžnosti tistih, ki k banderu prisežejo, prestopil je potem k pomenu bander v katoliški cerkvi ter pripovedoval, kako se je bil Kristus rimskemu cesarju Konstantinu velikimu v svetli podobi svetiga križa, v katerim so se besede: v tem znamenji boš zmagal, kakor solnce blisketale, na opoldanjim nebu prikazal, ter mu v ponočni prikazni zapovedal, bandero v podobi sv. križa, kakoršnega je na nebu vidil, napraviti, ako hoče svojiga mogočnega sovražnika Maksencija premagati. Poslušaj, zmaga! Ali Konstantin ni samo Maksencija premagal, ampak tudi vesoljnega sovražnika Kristusove cerkve, premagal je kervoločno neverstvo, ktero je skozi 300 let keršansko vero strašno in divje preganjalo, dal se je kerstiti, cela njegova vojska in veliko njegovih podložnih je resnico spoznalo, se zmotam in neveriskim hudobijam odpovedalo in se je dalo kerstiti. Odslej je vesela in mirna doba za preganjano Kristusovo cerkev nastopila, v kateri se je čudovito po vsih krajih rimskega cesarstva v kratkim razširila. Z lepimi opomini do verlih družnikov so k sklepu še omenili velike koristi katoliških družb rokodelskih pomagavcov in velikiga zasluženja njih začetnika, očeta Adolfa Kolpinga, kteriga odslej ne bodo poznali le po njegovih delih, od kterih so že veliko slišali in brali, ampak tudi po obrazu, ker ga vidijo pred seboj od obličja do obličja. Z besedami: „Slava visokočastitljivemu Očetu Adolfu Kolpingu!“ so blagi gospod svoj ginljivi govor sklenili. „Slava očetu Kolpingu!“ je po dvorani zagromelo.

Drugi govor je imel gimnaz. prof. Korel Melcer, ki je tudi družbeni učenik zemljopisja in svetne zgodovine. Pripovedoval nam je, de je prevzel z velikim veseljem predsednikovo vabljenje, omenjene reči našim družnikom razlagati; dokazoval je imenitnost zemljopisja in posebno zgodovine, ktero so že stari učenice življenja imenovali; povedal je, kako, koliko in kaj je dozdaj učil; hvalil je svoje poslušavce stran paznosti in vneme, pa tudi povedal, de mu še marskterih pripomočkov pomanjkuje, zemljopisje s pridam učiti.

Za njim je g. učenik normalnih šol, Mihael Putre, ki družnikom zemljomerje razlaga, pesem z naslovom „očetov strel“ lepo govoril (samo to, de z očetam strelcam nismo bili zadovoljni, kterimu po verskih načelih v nobenih okolišinah ni pripušeno, svojiga sina streljati; Vr.) Za slehernim teh govorov so družniki in sicer eni deklamovali, za njimi eni pa lepo ubrano peli. Z deklamacijami in s petjem smo bili jako zadovoljni.

Potem so predsednik Celovške družbe naše društvo v svojim in svojiga društva imenu pozdravili in k dvojni sreči današnjega dne še srečo vošili. Pervo srečo so imenovali to, de je društvo iz nežnih rok ljubljanskih gospá in gospodičen lepo bandero dobilo; drugo pa, de vidi svojiga ljubiga očeta Adolfa Kolpinga. Celovško društvo, so djali, ni tako srečno; upa pa, de bodo oče Kolping v kratkim svojo obljubo spolnili, ter tudi Celovec obiskali. (K. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Sploh znano je, koliko de si gospé Uršulinke z gospodama duhovnima v tem mestu za lepo odrejo ženske mladosti ter za njen dušni in telesni prid prizadevajo, oné so v resnici blagor ljubljanskiga mesta. Koliko de lepa odreja mladosti pri človeku za vse njegovo življenje zdá, in kako globoko de njen sad v deržinsko življenje sega, to starši sami nar bolj vedó, ki skušajo pri sebi in pri svojih otrocih; torej so jim pa tudi vsi starši hvaležni; pa ne le oni, ampak tudi duhovni, kterim one s svojim obilnim trdom težavno delo otročjiga poduka toliko zljajšajo, ali bolj prav reči same prevzamejo. Nov dokaz rečeniga je zamogel sleherni viditi danes teden v nunski cerkvi, ko je bil slovesni dan perviga sv. Obhajila za šolske deklice. Gospod katehet in blage gospé učenice so si vse prizadjali, de bi otročiče k temu tolikanj imenitnemu in za

vse žive dni tako tehtnemu sv. opravilu prav pripravili, in de bi deklíčem ta sveti dan bolj živo v spominu ostal, so ga tudi s spodobno slovesnostjo obhajali. Že v šoli zjutraj so bili zbrani otročiči s primernim ogovorom gosp. kateheta opomnjeni, kam de zdaj gredó in kolika sreča de jih v cerkvi čaka. Na to jih odpravijo učenice v cerkev, in začela se je po poklicanju sv. Duha (Veni sancte Spiritus), slovesna sv. maša med izpostavljenim sv. Rešnjim telesam in spodbudnim orgljanjem in petjem. Po evangeliu se vzdigne Jezusove nevestice, njih 127, s svojih sedežev, in pridejo zredama in na pare pred veliki altar, kjer so bile spet v nagovoru od g. kateheta opomnjene, kako velika sreča je vender za človeka, de Jezusa v sv. Obhajilu prejema, in kako de tudi Jezus želi v sercu človeških otrok prebivati itd. Potem se spet vernejo v klopi na svoje mesta. Po mašnikovim obhajilu pa je bil srečni trenutek, de je nebeški Prijatelj ljubih otročičev tudi v te nedolžne serčica svoj vhod obhajal. Ponovljena je bila še kerstna obljuba, otročiči pokleknejo v krogu pred altajem in obhajala se je sv. Večerja, pri kakoršni nevestice Gospodove svoj živi dan še niso bile. Tri zamurke so to sveto opravilo z velikiga kora gledale. Čudno se jim je zdelo, de so bile nekatere deklice toliko lepsi napravljene mmo družih. Ko so jim pa nune dopovedale, de usmiljeni Jezus na to ne gleda, kako lepo de je oblačilo, ampak le na to, kako lepo de je v sercu, so same ponavljale: „Kleid schön — Jesus nikis schauen; Herz schön — Jezus schauen (lepa obleka — Jezus nič ne gleda; lepo serce — Jezus gleda). Mašnik jim obmoli še poobhajilne molitve na glas, in otroci za njim natihama; jih poterdi v primernim ogovoru, de naj ne pozabijo sreče, ki so jo ravno dosegle, de naj skerbno varujejo greha vse počutke in zlasti tudi jezik ter serce, ki je bilo z Jezusovo pričujočnostjo posvečeno; potem je bila sv. maša dokončana, zahvaljena pesem peta, in poslednjič zopet blagoslov s presv. Rešnjim telesam. Tako se je dokončala lepa slovesnost, vesela ne le za otroke, ampak tudi za njih starše in ginljiva za vse pričujoče, ki so se bili obilno zbrali in jim bo ta dan gotovo v spominu ostal, ravno tako pa tudi gospodama duhovnima in preblagim gospém nunam, ki so vidile nar lepsi sad svojiga prizadevanja in jih bodo spremljale hvaležne serca staršev in deklíčev.

* Drobntince, napolnjene z lepim in zlahtnim blagom v znanih razdelkih, so na svitlim. Natis je prav lep in čist. Osnovane pridige so letas za sópraznike, kar velikrat močno prav prihaja. „Gerlica“ ima med obilnim številam pesem tudi „indijansko deklíco slovenskim v izgled“ od misijonarja gosp. Pirca. Število spisavcov, in pa slovesnih, je mnogotero, iz česar se zamore na koristen zapadek skleniti, kteriga se nismo mogli prebrati, vender nas o poveršnim pregledu misel obhaja: „Škoda, škoda, ako bi se ti lepi kosci kruha Slovincam bili odtegnili“. Ker bodo visokočastiti gospod vrednik precej jeli skerbeti za prihodnji tečaj, se dostojno priporočujejo in priporočé gospodam pisavcam, de naj bi skusili, prej ko moč, kaj tvarine v ta namen blagovoljno pošiljati. De bi bila pa pomoč vsestranska, bi bilo dobro, de bi se spisovavci pri pisanji ozérati na odmenjeni mnogoterni ohseček „Drobntince“, ki je navadno v 7 oddelkih: A—G. — Vošimo še, de bi se zlahtne „Drobntince“ od Slovincov obilno brale in tisto duhovno korist obilno obrodile, ktera jim je odmenjena.

* 13. vel. travna. Dans so visokočastitljivi oče Adolf Kolping, iz Tersta in Benetek vernivsi se, po železnici do zidaniga mosta odrinili, od tod se bodo naravnost v Zagreb podali, tamošnje društvo obiskat in pozdravit. Povedali so nam, de imajo veliko upanje, de se bo tudi v Terstu kmalo kmalo rokodelsko društvo ustanovilo.

Iz Goriskiga, v Kamnjah 10. vel. travna. Hvaljen bodi Jezus Kristus! (Amen na vekomaj! Vr.) Raduj se Zgodnja Danica! veseli se Marija Devica, ker Gospod se je na grešni svet milostivo ozert; Aleluja!

Kakor se nad veselimi misijonskimi naznanili iz daljnih paganskih dežel, in nad spreobračanjem evropskih krivovercev k sv. katoliški cerkvi slehern bogoljub in ljudoljub veseli, ravno tak radostno mora vsak kristjan, vidivši, kako Gospod Bog marljivo prizadevanje svojih služabnikov, naših duhovnikov blagoslovlja, zavpiti: Čast Bogu na višavah!

Desiravno smo se preslabi, vendar se nam v nar. novejši dobi obilo poboljšanja vidi. V izgled naj mi bo dovoljeno omeniti, da se pred 15 leti je pri nas skoraj vsak mislil, da enkrat v letu je dovolj, dvakrat pa dosti dosti k spovedi iti. Torej je bila navada, o veliki noči domačim duhovnikom se obtožiti in v jeseni na sv. goro iti; sila redka duša je večkrat med letam k sv. zakramentam pristopila; zlasti pa poleti so lep čas imeli pajki, v spovednicah plesti. Zdaj pa se mnogim osebam šestkrat v letu premalo zdi svojo vest očistiti, in celo nekim pobožnim dušam, ki so se v bratovščino neomadežaniga serca Marije zapisale, se ne zdi preveč, vsaki mesec Gospodove večerje se vdeležiti. Zares veselo je viditi, kako vsako nedeljo in praznik zlasti evete mladina k spovednicam tiši. Znamenito je pa, da je v tim preimenuitnim opravilu rahli ženski spol moškiga silno prekosil.

Pred nekaj leti ni bilo med prosto odraseno mladino nobeniga dobiti, ki bi se bil iz sv. namena plesa zderževal; le kdor je nakazen ali zlo pust (sirov) bil, ni plesal. Zdaj pa veliko jakih mladenčev in verlih devic — živo spoznavši, da je plesarija sveti čistosti zlo nasproti — se rajanja ogibljuje, in tisti čas v branje bukev in druge pametne reči obrača. Po primeri omenjeniga se tudi drugi grehi zaterajo in lepe čednosti nežne mladike poganjajo. Vse to boljši prihodnost obeta.

Med lepimi lastnostmi pri ljudstvu današnje dobe pa, se mi zdi, da je gorečnost do lepšanja Božjih hramov naj višji vrh pognala. Naj stopi človek kamor koli v cerkev, ne vidi marsikaj stariga popravljeniga in noviga narejeniga, kar jako gorečnost gg. duhovnikov in pridnost vernikov tiho razodeva. Kar se je poprej v dobrih letinah nemarno zamudilo, se zdaj v slabih verlo pospešuje.

Ker pa vsak od svoje fare nar. boljše vé, upam da mi prečastiti bravec ne bojo za zlo vzeli, če si tudi jez prederznem, novejšo dogodbo stare kamenske fare o kratkim omeniti. (Konec sl.)

Razgled po keršanskim sreću.

Dunaj. V mestu G. . . pride pustno sredo 13 mesenih junakov in naročujejo za vsaki petek zvečer v postu dobrodišecno mesno pojedino. Poštena katoliška kerčmarica pa jim reče, da taki gosti naj se enkrat za vselej poberó iz njene hiše. Gredo pa v bližnjo vas in dobé pri nekim kerčmarji vse, kakor so želeli. Niso namreč vsi kerčmarji enakih misel. Pervi petek v postu se trinajsteri dobro z mesam napasejo in se ob 11 ponoči domú peljejo. Ko v mesto pridejo, voz hrustne in podvoz je bila zlomljena, konji zbeže — in vsi trinajsteri mesenjaki so bili na svojim mesu in telesu hudo ranjeni. Tri so nesli še ponoči v bolnišnico.

Berno. V tem mestu se šmarnična ali rožna pobožnost v nemškim in moravskim jeziku slovesno obhaja in se obilno obilno obiskuje; pa to ni ravno kaj noviga, temuče novo in posebno je to, da biva število moških v minoriški cerkvi čeznavadno obilniši mem števila ženskih, desiravno se ženske pobožni spol imenujejo. (Kdaj se bodo neki naši merzli možaki kaj bolj ogreli?)

Praga. Tudi v tem mestu se rožna ali Marijanska pobožnost že več let opravlja. Njen začetnik je znani profesor Štule, ki je tudi letas imel prvo pridigo. V Francii in Italii se ta slovesnost, celi mesec terpeča, že nad petdeset let opravlja. Z nar. lepšimi cveticami se ozaljšujejo altarji Marije Device, in karkoli je nar. drajšiga, se obrača v nje-

no obleko. Na vsih hišah so podobe Matere Božje vse ocvetličene; povsodi po ulicah se sliši zvečer goreče petje; vsaka družina ima na naj prednjim mestu v hiši narejen altarček Marije, k katerimu se ob odločeni uri zbira vse, kar živi, ter skupaj molijo, pojó, beró, govore v čast Marije Device. Tudi na Poljskim je ta pobožnost močno razširjena. Tako piše „Hlas“. Imamo tedaj še marsikaj lepiga posnemati. Ako bi se kje kaj enaciga začelo, p. prihodnje leto, bi bilo dobro, drugim v zgled naznaniti.

Czernovica. V moldavski občini Bojani se je 180 deržin oglasilo pri okrajni uradni v Sadaguri, da hočejo iz greškiga razkolništva v katoliško cerkev prestopiti, in pričakujejo le še odkazanja od greško-katoliškiga nadškofijstva v Levovu, da bodo slovesno od krivoverstva odvezani in sprejeti v katoliško cerkev. To so veselo naznanila za katoliško cerkev in za bratovščino ss. Cirila in Metoda.

Amerika. Iz gosp. Lavtižar-jeve fare. Med drugim ta naš pobožni rojak visokočastitimu gospodu v Ljubljani to le piše: Kakor že veste, sim od sredi rožnika lanskiga leta sam v tem misijonu (pri sv. Krizu), ki ga je g. Mrak skoz 9 let opravljal. Nimam toliko težavnost, kolikor sim jih pričakoval, ker vsi Indijani, zunaj njih malo, so že spreobrnjeni, in tudi sicer je misijon že zlo v red djan. Imam tedaj le različne okolišine, kakor so sploh v duhovnim pastirstvu: gorečih in lenih kristjanov, skesanih spreobrnjenecov in povračljivecov v greh. Tri nevernike sim kerstil: stariga moža in njegovo ženo in pa njuno šletno renjenko, ki so lani poleti prišli od delec v ta misijon. Še je tukaj starka, ki je neprenehama terdovratna. G. Mrak in pa njeni sorodovinci so si že vse prizadeli, pa vse zastoj; pravi, da je boljši kot kristjani. Prosim Boga, da naj bi se te uboge duše usmilil. Nisim še čutil nagiba, z njo zastran tega govoriti, pa enkrat bom vendar le poskusil. Številca svojih duhovnijanov ne vem prav natanko, ni jih prav veliko. Leta 1855 je bilo 32 kerstov in 22 merličev. V mojim misijonu ni ne eniga slepiga, gluhomutea, nobeniga tako topiga, da bi ne bil zmožin za sv. Obhajilo, so pa sicer nekteri pohabljeni. Mikati bi vas utegnilo, kako de sim veliki teden obhajal. Škoda, da Indijani imajo ravno ta čas naj silniši delo, ki se ne da nikakor odložiti, namreč pripravljaje sladkorja. Vendar so zvečer skoraj vsi prihajali, tudi zjutraj njih prav veliko. Psalmov nisim mogel péti, samo lamentacije in benediktus sva pela s tovaršem iz 3. reda sv. Franciška, ki je prav dober pevec. Potem sim nekaj od Kristusoviga terpljenja ljudém bral. Nekteri Indijani so posodili različne tkanine, da smo Božji grob pripravili. Napravili smo, kolikor smo nar. boljše mogli. Veliki petek je terejjar pasijon pel. Ker ni bilo velikonočne sveče, sim dal les po taki podobi obrezati in sim imel 5 koscev smole za „grana“; tudi „triangle“ sim dal za silo narediti. Vstajenje smo le samo v cerkvi obhajali.

Mari o Šmarnicah.

Dokler pod belim snegom gaj žaluje,
Ne more šmarnic belih obrodit.
Vonjav prijetnih s sebe ne zbuditi,
Sereč človeku ne razveseljuje;

Al ko pomladno solnce se bližuje,
Omrazna sila mora pobežniti.
Začnè se v lepim gaju vse mladiti,
Okó vsaktero se nad njim raduje.

Tud mojga serca vertič mraz pokriva,
Rodi le rožce — čednosti duhteče.
Ak solnce Tvojiga obličja žvija;

Oberni lice v mé tedaj cveteče.
Marija! le pri Tebi moč dobiva
Serce slabó, po Tebi koperneče.

Slavomir.